

Františkovo slovo

č.245

Papež František: Křest dítěte je projevem spravedlnosti vůči němu

Cestou křesťana je Ježíšova pokora

Papež: Autorita se projevuje v koherentnosti a ve svědectví

Polemika o celibátu a II. Vatikánský koncil

Hrdě prohlašuji, že rekonstrukce Haiti je dílem církve, říká tamní misionářka

Střelná modlitba, která hýbe Božím soucitem

Open Doors: Každý osmý křesťan je pronásledovaný

To podstatné na životě je vztah k Bohu, kázal papež František

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež František: Křest dítěte je projevem spravedlnosti vůči němu

Vatikán. Přinášejte děti ke křtu, je to největší dar, který jim můžete dát, ba dokonce věc spravedlnosti, zdůraznil papež František při dnešní promluvě při křestní mši svaté v Sixtinské kapli ve Vatikánském paláci. Svatý otec při ní udělil svátost křtu 32 dětem, 17 chlapčům a 15 holčičkám.

Promluva papeže Františka se nesla v duchu rodinné slavnosti, zdánlivě kontrastující s existenciálními výzvami Michelangelova Posledního soudu. Ve tvářích více než tři set účastníků křestní bohoslužby však rezonoval důraz, jaký papež položil na sílu Ducha získávanou ve křtu a slova o naplnění spravedlnosti vůči dítěti, umocněná známou freskou oživujícího Božího doteku povolávajícího k životu prvního člověka. Přinášíme vám promluvu Svatého otce.

Jako Ježíš přišel, aby se nechal pokřtít, tak také vy přinášíte své děti.

Ježíš odpovídá Janovi: „Abychom naplnili veškerou spravedlnost“ (srov. Mt 3,14; český liturgický překlad: „Abychom zcela splnili Boží vůli“.) Pokřtít dítě je projevem spravedlnosti vůči němu. A proč? Protože ve křtu mu dáváme poklad, ve křtu mu dáváme závdavek, totiž Ducha svatého. Dítě vychází ze křtu se silou Ducha ve svém nitru; Ducha, který jej bude chránit a pomáhat mu po celý jeho život. Proto je tak důležité děti křtít, aby vyrůstali v síle Ducha svatého.

Právě toto poselství bych vám dnes chtěl svěřit. Přinášejte své děti, aby ve svém nitru měli Ducha svatého. Pečujte o to, aby vyrůstali ve světle a v síle Ducha svatého, prostřednictvím katecheze, pomoci, vyučování a příkladu, který jim doma dáváte... To je mé poselství.

Žádné další velké slovo vám nechci říkat: Pouze jedno upozornění. Děti nejsou zvyklé přicházet do Sixtinské kaple, je to poprvé! Nejsou zvyklé na uzavřený a také snad trochu přetopený prostor. Nejsou zvyklé ani na oblečení, jaké mají pro dnešní krásný svátek. Mohou se chvílemi cítit nesví. A jeden spustí pláč – koncert prozatím ještě nezačal! – ale splustí jeden, pak další... Nenechte se tím vyděsit, nechte děti plakat a křičet. Když děťátko pláče, je to možná tím, že mu je horko, tak mu něco svlečte; nebo má hlad, tak ho nakojte... nemějte s tím problém. A ještě jedna věc, kterou jsem na tomto místě říkal také loni: malé děti mají „chórovou“ dimenzi, stačí, že jedno dá tón a spustí všechny – a je tu koncert. Neděste se toho. Když dítě pláče v kostele, je to pěkné kázání. Konejte tak, aby se všichni cítili dobře – a nyní pokračujme...

Cestou křesťana je Ježíšova pokora

Vatikán. Slavnost Ježíšova Křtu nás pobízí k znovuoobjevení našeho křtu, jehož datum si často ani nepamätujeme. Najděme si ho a slavme ho ve svém srdci, vybízel papež František před modlitbou Anděl Páně na náměstí sv. Petra.

Ježíš překvapuje Jana Křtitele, když přichází požádat o křest. Vybočuje z lidských představ o Mesiáši, jeho cesty nejsou našimi cestami, on sám je cestou k Bohu, cestou, která je nepředvídatelná, objasňoval papež František dnešní perikopu z Matoušova evangelia. Ježíš je plně Bohem a plně člověkem, spojuje to, co bylo dříve rozděleno, překlenuje propastný rozdíl, který vnímal Jan Křtitel.

Mesiáš žádá o křest, aby se zcela naplnila spravedlnost, tedy aby se uskutečnil Otcův plán, který se naplňuje na cestě synovské poslušnosti a solidarity

s křehkým a hříšným člověkem. Je to cesta pokory a úplné Boží blízkosti k jeho dětem.

Také prorok Izaiáš ohlašuje, že poslání Božího služebníka se uskuteční způsobem, který je protichůdný duchu světa:

„Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasi“ (42,2-3). Je to postoj mírnosti - právě to nás učí Ježíš ve své pokoře - prostoty, úcty, uměřenosti a skrytosti, požadovaný také dnes od Pánových učedníků. Je smutné to říkat, ale kolik je učedníků, kteří se naparují z toho, že jsou Pánovi učedníci. Ten, kdo se takto natřásá, není dobrým učedníkem. Dobrý učedník činí dobro, aniž by to vystavoval na odiv. Křesťanské společenství je ve svém misionářském působení povoláno vycházet vstříc druhým, nabízet a nikoli vnucovat, vydávat svědectví sdílením konkrétního lidského života.

Řekl papež František v promluvě před modlitbou Anděl Páně a v závěru povzbudil přítomné k připomínce vlastního křtu a slavení jeho výročí: *„Je to také povinnost spravedlnosti vůči Pánu, jenž k nám byl tolik dobrý.“*

Kázání z Domu sv. Marty

14.1.2020

Papež: Autorita se projevuje v koherentnosti a ve svědectví

Vatikán. O škodlivé nekoherentnosti křesťanů, kteří se vzdalují Pánovu stylu a jeho autentické autoritě, kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

„Ježíš učil jako ten, kdo má moc“ (Mk 1, 22). Markovo evangelium nám dnes vypráví o Ježíši, který učí v chrámu a o reakci, jakou mezi lidmi vyvolává jeho způsob jednání „s mocí, a ne jako učitelé Zákona“. Papež František vyšel od tohoto porovnání, aby vysvětlil rozdíl mezi mocí, totiž vnitřní autoritou, jakou měl Ježíš, a vykonáváním autority aniž bych ji měl, jako zákoníci, kteří byli sice odborníci na výuku Zákona a lidé jim naslouchali, avšak nedůvěřovali jim.

„Jakou autoritu má Ježíš? Pánův styl, jeho moc spočívala v tom, jak jednal, učil, uzdravoval a naslouchal. Styl této moci, nám ukazuje jednu věc: totiž koherentnost. Ježíš měl autoritu protože byl koherentní v tom, co učil a co dělal, jak žil. Tato koherentnost je tím, co dává výraz člověku, jenž má moc. Říkáme si: „Tento muž, tato žena má autoritu, protože je koherentní“, totiž vydává svědectví. Autorita se projevuje právě v koherentnosti a ve svědectví.“

Učitelům zákona naopak koherentnost scházela a Ježíš na jedné straně napomíná lid, aby činil to, co říkají, ale nikoli to, co dělají, ale na druhé straně si nenechává ujít příležitost k jejich napomínání, poznamenává dále papež František. Svým postojem totiž upadají do pastorační schizofrenie: říkají jednu věc a činí něco jiného. Setkáváme se s tím v různých evangelních perikopách, v nichž Ježíš reaguje různě, pokračuje papež: Někdy je zahání do kouta, jindy vůbec neodpovídá a ještě jindy hodnotí.

„A slovo, které Ježíš užívá při hodnocení této nekoherentnosti, této schizofrenie, zní „pokrytectví“. Vezměme si 23. kapitolu u Matouše, kde je mnohokrát řeč o pokrytcích

z tohoto či onoho důvodu... Ježíš je označuje za „pokrytce“. Pokrytectví je způsob jednání těch, kdo mají za lidi odpovědnost – v tomto případě pastorační odpovědnost – ale sami nejsou koherentní, nejsou nositeli autority. Boží lid je mírný a toleruje je; toleruje mnoho pokryteckých pastýřů, mnoho schizofrenních pastýřů, kteří mluví, ale nejednají tak; nejsou koherentní.“

Avšak Boží lid, jenž mnohé toleruje, dokáže rozlišit sílu milosti – dodal František. Odkázal přitom na první čtení dnešní liturgie, kde starý kněz Eli „již přišel o všechnu svou moc a zůstala mu pouze milost,“ vysvětloval papež. A v této milosti požehnal Anně a učinil zázrak této ženě, která zlomena bolestí prosí, aby se stala matkou. Odtud vyšel František k úvaze o Božím lidu a jeho pastýřích:

„Boží lid dobře rozlišuje mezi lidskou autoritou a milostí pomazání. „Cože, ty se jdeš zpovídat tady k tomu, který je takový a takový?“ – „Pro mne je to Bůh – a tečka. Pro mne je Ježíš.“ V tom spočívá moudrost našeho lidu, který častokrát toleruje mnoho nekoherentních pastýřů, pastýřů jako jsou zákoníci. Jsou tu však také křesťané, kteří chodí každou neděli na mši, ale pak žijí jako pohané, a lidé mluví o pohoršení, o jejich nekoherentnosti. Kolik špatnosti působí nekoherentní křesťané a nekoherentní, schizofeantičtí pastýři, kteří nevydávají svědectví!“

Modleme se, aby všichni pokřtění měli „autoritu“, která nespočívá v rozkazování a halasnosti, nýbrž v koherentním životě, ve svědectví, které uschopňuje k doprovázení na Pánově cestě, uzavřel papež František své kázání v kapli Domu sv. Marty.

14.1.2020

Polemika o celibátu a II. Vatikánský koncil

Ukázky z knihy „Z hloubi našich srdcí“ (*Des profondeurs de nos cœurs*, Fayard 2020), podepsané emeritním papežem Benediktem XVI. a prefektem Kongregaci pro bohoslužbu a svátosti, kardinálem Robertem Sarahem, vyvolaly množství nejrůznějších komentářů. Jejich společným jmenovatelem je politizování veskrze vnitrocírkevní debaty o celibátu, často doplňované o vlastní přání podsouvaná ať již současnému nebo emeritnímu papeži.

Vzhledem k polemikám, které kniha vzbudila, bylo rozhodnuto, že za autora bude označen kardinál Sarah s příspěvkem Benedikta XVI. Text knihy zůstane nezměněný, prohlásil dnes prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Osobní sekretář emeritního papeže uvedl, že došlo k nedorozumění bez zlé vůle a že Benedikt XVI. neviděl ani neschválil podobu přebalu. Na jeho žádost proto arcibiskup Gänswein požádal kardinála Sarahu, aby vydavatel nepředstavoval Benedikta XVI. jako spoluautora a aby se jeho jméno neobjevovalo pod úvodem a závěrem. Německý arcibiskup naopak potvrdil, že Benedikt XVI. poskytl kardinálu Sarahovi svůj text o kněžství a s vědomím, že připravuje knihu na toto téma, svolil, aby naložil s textem dle vlastního uznání.

Nakladatelství Fayard žádost arcibiskupa Gänsweina nijak nekomentovalo a do knihkupectví se kniha dostala v původní podobě. Editor nicméně na svých stránkách odkazuje na [podrobné vysvětlení](#) zveřejněné kardinálem Sarahem v úterý 14. ledna a doplněné o korespondenci s emeritním papežem.

Jak včera připomněl ředitel vatikánského tiskového střediska Matteo Bruni, postoj papeže Františka k celibátu je známý, a vyjádřil jej při [tiskové konferenci v letadle při návratu z Panamy](#): „Vybavuje se mi věta svatého Pavla VI.: »Raději položím život než bych změnil zákon o celibátu« (...) Osobně si myslím, že celibát je darem pro církev a jsem proti dovolení volitelného celibátu. (...) Moje stanovisko zní: odmítám volitelnost celibátu před diakonátem. Jsem uzavřený? Možná, ale necítím se na to postavit se před Boha s takovýmto rozhodnutím,“ řekl tehdy František. Připomněl ovšem také vyjímky z tohoto

pravidla, jako jsou například normy pro bývalé anglikánské kněze, kteří přešli do katolické církve, stanovené Benediktem XVI.

Celibát je dar nikoli dogma

V rozvířené atmosféře, plné spekulací a osobních mínění, připomeňme, co na téma celibátu říká II. vatikánský koncil. Dekret *Presbyterorum Ordinis* o službě a životě kněží ze 7. prosince 1965 uvádí:

„Církev si vždy velmi vážila dokonalé a trvalé zdrženlivosti pro království nebeské, kterou Kristus doporučoval a kterou během minulých dob i dnes mnozí věřící křesťané ochotně přijímají a chvályhodně zachovávají. Zvláště velikou cenu jí přikládala ve spojitosti s kněžským životem. Taková zdrženlivost je znamením a současně pobídka pastýřské lásky a zvláštní zdroj duchovní plodnosti ve světě. Podstata kněžství jí sice nevyžaduje, jak je zjevné z praxe prvotní církve a z tradice východních církví, kde vedle těch, kterým je dána ta milost, že si spolu se všemi biskupy zvolí život v celibátu, jsou též velmi zasloužilí kněží ženatí. Když však tento posvátný sněm doporučuje církevní celibát, nikterak nezamýšlí měnit odlišnou kázeň, jež zákonitě platí v církvích východních. V lásce vybízí všechny, kteří přijali kněžství už jako ženatí, aby vytrvali ve svatém povolání a plně a velkoryse věnovali dále svůj život stádcí, které jim bylo svěřeno.“

Dekret dále vypočítává důvody, proč je celibát vhodný pro kněžství. Mluví o celistvém nasazení ve službě, nerozdělenosti srdce, svobodě a schopnosti „ve větší šíři přijmout otcovství v Kristu“. Poukazuje také k mystické dimenzi kněžství: *připomínají ono tajuplné manželství ustanovené Bohem, které se má plně projevit v budoucím životě, v němž má církev jediného snoubence, Krista.*

Druhý vatikánský koncil proto znovu potvrdil disciplínu celibátu v latinské církvi: *„Z těchto důvodů, které mají svůj základ v tajemství Kristově a v jeho poslání, celibát nejprve kněžím jen doporučovaný byl později v latinské církvi zákonem uložen všem, kdo měli přijmout kněžské svěcení. Tento posvátný sněm znovu schvaluje a potvrzuje tuto zákonnou povinnost pro ty, kteří jsou vybráni ke kněžství.“*

V situaci, jež byla daleko bouřlivější než naše, jak neopomněl připomenout papež František v pasáži o celibátu během návratu z Panamy, koncil vyzval všechny kněze, kteří ze svobodného rozhodnutí závazek celibátu přijali *„aby k němu velkomyslně a celým srdcem přilnuli a v tomto stavu věrně vytrvali, (...) a aby měli na mysli velká tajemství, která se celibátem naznačují a naplňují. Čím více mnozí lidé považují dokonalou zdrženlivost v dnešním světě za nemožnou, tím pokorněji a vytrvaleji si budou kněží vyprošovat spolu s církví milost věrnosti, která nikdy nebývá odepřena prosícím, a budou používat všech posil nadpřirozených i přirozených, které jsou všem k dispozici. Zvláště ať neopomíjejí řídit se asketickými směrnicemi, které jsou osvědčené ze zkušenosti církve a které jsou v dnešním světě neméně potřebné. Tento posvátný sněm žádá tedy nejen kněze, ale i všechny věřící, aby si vážili drahocenného daru kněžského celibátu a aby všichni prosili Boha, aby ho své církvi stále štědře uděloval,“* stojí v dekretu II. vatikánského koncilu o službě a životě kněží.

Hrdě prohlašuji, že rekonstrukce Haiti je dílem církve, říká tamní misionářka

Port-au-Prince. Před deseti lety postihlo karibský ostrovní stát Haiti ničivé zemětřesení, které tuto zemi, jednu z nejchudších na světě, proměnilo v pouštinu. Dosud není jistý počet obětí, který se pohybuje od 200 do 500 tisíc. Téměř šedesát tisíc Haitanů dnes žije se dvěma dolary na den a půl milionu lidí dosud nemá přístřeší. Největší tábor pro tyto obyvatele na okraji hlavního města obývá nejméně 300 tisíc lidí. **Maddalena Boschetti**, janovská misionářka *fidei donum*, prožila jak ony tragické chvíle, tak nynější zdlouhavou rekonstrukci, o které vypráví pro naše mikrofony:

„Zemětřesení bylo děsivé, neušetřilo ani jednu haitskou rodinu, každá někoho ztratila. Poblíž hlavního města je hromadný hrob, který uchovává ostatky více než sta tisíc osob z třiset tisíc obětí. Tato tragická událost se stala jakýmsi předělem v novodobé historii Haiti, kde se dnes mluví o životě před zemětřesením a po něm.“

Na Haiti panují polemiky o investici více než šesti miliard dolarů, které na rekonstrukci země uvolnilo OSN a další donátoři. Podle kritiků se z tohoto fondu, spravovaného bývalým prezidentem USA, Billem Clintonem, dostala k lokálním podnikům pouhá dvě procenta.

„Ačkoli se rozsáhle mluvilo o rekonstrukci, dělo se tak podle našich západních myšlenkových vzorců a praxe neziskových organizací. To byla veliká chyba. Mezinárodní síly podle zaběhnuté praxe vyžadovaly spolupráci místních institucí, které tu ovšem nejsou anebo existují jen nominálně, takže takováto řešení byla pouhou fantazií. Mohu naopak s pýchou a hrdostí prohlásit, že veškerá podstatná rekonstrukce Haiti je provázána s církví, s misionáři, kteří na tomto místě už léta žijí, dokázali zmapovat potřeby místních obyvatel a konkrétně uskutečnit mnohá dobrá díla díky fondům, které shromáždili. Všichni misionáři uskutečnili něco velkého. Kamiliáni mají novou nemocnici a rozšířili stávající nemocnici pro postižené, kterou zemětřesení ušetřilo. Misionáři sv. Karla (skalabriniáni) vybudovali řadu vesniček pro lidi bez domova. Ráda bych připomněla také Malé sestry Ježíšovy bl. Karla Foucaulda, francouzskou kongregaci řeholnic Ježíše a Marie a jejich členku, sestru Isu Sola Matás, naši španělskou přítelkyni, která po zemětřesení založila velice potřebnou protetickou laboratoř a byla zavražděna při loupežném přepadení před třemi lety. Mnohé zdroje na obnovu Haiti se pravděpodobně vypařily, nemluví se o číslech ani o zodpovědných. V důsledku toho situace v zemi nadále degeneruje, vládne tu zmatek, narůstá agrese – a to bohužel i vůči cizincům. Lidé na venkově, který tvoří naprostou většinu území, trpí hladem. Podle zprávy o potravinové zajištěnosti světa je Haiti na 111. místě ze 117. zemí. Hlad žene mladé lidi do měst, kde se kvůli nedostatku práce začleňují do různých gangů. Vytrácí se smysl pro lidskost...“

Popisuje situaci na Haiti tamní misionářka, Maddalena Boschetti.

Kázání z Domu sv. Marty

16.1.2020

Střelná modlitba, která hýbe Božím soucitem

Vatikán. Pán stojí při nás, jeho soucit na sebe bere veškeré naše problémy, hříchy a duševní nemoci“, kázal dnes papež František v Domě sv. Marty. Komentoval dnešní evangelium, které vypráví o uzdravení malomocného (Mk 1,40-45).

„Pane, chceš-li, můžeš“. Tato slova malomocného člověka jsou prostou modlitbou, aktem důvěry a zároveň až troufalou výzvou, s níž se na Ježíše obrací v prosbě o vyléčení. Je to vroucí žádost vycházející z hloubi jeho srdce, která současně vypráví o tom, s jakým soucitem Pán jednal, jak s námi a za nás trpěl, bral na sebe utrpení druhých, aby je zmírnil a vyléčil ve jménu Otcovy lásky.

Papež při výkladu evangelní perikopy o uzdravení malomocného vyzval k pohledu na soucit Ježíše, který přišel vydat život za nás, hříšníky, a též položil důraz na jednoduchý příběh malomocného naléhajícího na uzdravení. V onom „chceš-li“ se skrývá modlitba, která přitahuje Boží pozornost, a stejně tak řešení. „Je to výzva a přitom úkon důvěry“, prohlásil František. „Vím, že On může, a proto se mu svěřuji“. Proč ale, ptal se římský biskup, tomuto muži vytryskla z nitra právě taková modlitba? Protože viděl Ježíšovo jednání a jeho soucit. Slitování je jakýmsi refrémem evangelia a bere na sebe podobu vdovy z Naim, milosrdného Samaritána, otce marnotratného syna.

„Soucit strhuje, prýští ze srdce, zmocňuje se tě a něco jím získáváš. Útrpnost je sdílené utrpení, znamená to brát na sebe utrpení druhého člověka a vyřešit ho, uzdravit. To bylo

Ježíšovým posláním. Ježíš nepřišel, aby hlásal zákon, a poté odešel. Ježíš přišel se slitovností, aby s námi a za nás trpěl a vydal vlastní život."

Papež vyzval, abychom si opakovali stručnou větu: „Měl s ním soucit“. Ježíš měl s tímto člověkem soucit, vysvětloval, protože byl schopen vcítit se do bolesti a problémů druhých lidí. Právě proto přišel, nikoli proto, aby si umyl ruce, pronesl pár kázání a zase odkráčel pryč. Ježíš zůstává po našem boku, a to stále.

„Pane, chceš-li, můžeš mě uzdravit; chceš-li, můžeš mi odpustit; chceš-li, můžeš mi pomoci. Anebo, chcete-li něco delšího: „Pane, jsem hříšník, smiluj se nade mnou, měj slitování“. To je prostá modlitba, kterou můžeme vyslovit mnohokrát za den: „Pane, jsem hříšník, prosím tě, smiluj se nade mnou“. Mnohokrát denně ji opakujme ze srdce, v nitru, aniž bychom ji pronášeli nahlas. „Pane, chceš-li, můžeš; chceš-li-můžeš. Smiluj se nad mnou“. Toto opakujme."

Malomocný skrze svou prostou a zázračnou modlitbou obdržel uzdravení díky soucitu Ježíše, který nás miluje i ve hříchu.

„Nestydí se za nás... Namítnete: Ale otče, jsem hříšník, jak něco takového mohu vyslovit... Tím lépe! Ježíš totiž přišel právě pro nás, hříšníky, a čím je hřích větší, tím blíže je Pán, protože přišel pro tebe, největšího z hříšníků, i pro mne, největšího z hříšníků, pro nás všechny. Uvykněme trvalému opakování této modlitby: „Pane, chceš-li, můžeš. Chceš-li, můžeš" v důvěře, že Pán je nám nablízku a ve svém soucitu na sebe bere veškeré naše problémy, hříchy a vnitřní nemoci, všechno."

Kázal Petrův nástupce při ranní liturgii v Domě sv. Marty.

16.1.2020

Open Doors: Každý osmý křesťan je pronásledovaný

Řím. 260 milionů křesťanů bylo v minulém roce vystaveno nátlaku a násilí kvůli své víře. Píše o tom výroční zpráva evangelické nevládní organizace Open Doors.

Na světě žijí v současné době asi 2 miliardy křesťanů. Z raportu organizace působící v 70 zemích vysvítá, že téměř každý osmý z nich zažil persekuci pro svou víru. Oproti 245 milionům v roce 2018 uvádí zpráva za uplynulý rok o 15 milionů pronásledovaných více. Nárůst souvisí s trendy v některých velkých zemích jako je Indie a Čína a s džihádismem v subsaharské Africe, který dnes rozsévá nejvíce obětí, podotýká ředitel italské sekce Open Doors Cristian Nani:

„Celá subsaharská oblast je destabilizovaná. Džihádismus se šíří, můžeme rozlišit asi 27 radikálních islamistických skupin, mezi jejichž hlavní cíle patří eliminace křesťanů. Uvedl bych malý příklad: přijedou do vesnice na severu Burkina Faso a vyhlásí třídenní ultimátum, během něhož mají křesťanské rodiny možnost odejít. Pokud neuposlechnou, zavraždí je."

Open Doors vypočítává 11 států, v nichž dochází „k extrémnímu pronásledování“. Už od roku 1993 vypracovává závěry na základě informací o náboženské svobodě v soukromé i veřejné sféře (všímá si možností modlit se a číst Bibli, uzavírat mezikonfesionální manželství, konvertovat k jiné víře, ale také nátlaků na dodržování předepsaného oblečení, pracovní diskriminace, respektování lidských práv, kontroly občanů nebo ničení kostelů) a systematizuje informace o obětech nábožensky motivovaného násilí na křesťanech (vraždy, znásilnění, věznění bez procesu, agrese, sexuální zneužívání).

V čele smutné klasifikace se už od roku 2002 objevuje Severní Korea. Open Doors odhaduje, že 300 tisíc křesťanů v této zemi žije pod pohružkou odsouzení k smrti nebo nuceným pracím, pokud by jejich víra vyšla najevo. Následuje Afgánistán, Somálsko, Libye, Pákistán, Eritrea, Súdán, Jemen, Írán, Indie a Sýrie.

„V oblastech konfliktu na Blízkém východě musíme konstatovat de facto vymýcení křesťanských komunit. V roce 2003 žilo v Iráku 1,5 milionu křesťanů. Dnes se mluví o 202 tisících, tzn. úbytek o 87%. Dochází k postupné eliminaci křesťanské přítomnosti, přizívaná pronásledováním, které činí křesťanské komunity velmi zranitelné. Jestliže tedy v regionu dochází ke konfliktům mezi různými frakcemi islámu, je také pravda, že jednu věc mají společnou: shodují se na tom, že křesťané mají z této oblasti zmizet. Podobně ze Sýrie zmizelo od počátku občanské války 66% křesťanů.“

Podle zprávy Open Doors bylo v minulém roce zabito kvůli víře 2983 křesťanů. Oproti předchozímu roku jejich počet klesl díky menšímu počtu vražd v Nigérii, ačkoli tato země stále zůstává na prvním místě (1350), následovaná Středoafričskou republikou (924) a Sri Lankou (200), kde došlo v dubnu k teroristickému útoku na tři kostely. Raport nicméně uvádí, že údaje jsou podhodnocené, protože mnoho případů média zamlčují a na veřejnost také nepronikají zprávy o úmrtích způsobených dlouhodobou diskriminací, jako například omezení přístupu k pitné vodě nebo lékařské péči.

Nově se na seznamu 50 zemí, v nichž se křesťanům žije obtížně, objevuje v souvislosti s atentáty teroristů z Boko Haram Kamerun a Niger, a Burkina Faso, kde se rovněž rozmáhá islamistický terorismus. Do první desítky se dostala nově Indie, kde je křesťanská menšina považována za hrozbu pro národní identitu. Například ve státu Himáčalpradéš na severu země byl v srpnu loňského roku zrušen zákon proti konverzím, trestající jakékoli nabádání ke změně náboženství pěti lety vězení.

Na vyšší příčku v míře pronásledování postoupila také Čína, kde žije asi 90 milionů křesťanů. Zpráva Open Doors mluví o zničení více než pěti a půl tisíce kostelů (5576) pouze za uplynulý rok a upozorňuje na stále rafinovanější omezování náboženských svobod za užití biometrických technologií a umělé inteligence.

Na tiskové konferenci předložila Open Doors také zprávu o násilí páchaném na křesťanských ženách:

„Uvědomujeme si, že nejsme o všem dokonale informováni, nicméně shromáždili jsme 8 a půl tisíce případů sexuálního násilí namířeného proti křesťanským ženám. Jde o ženy, které byly uneseny, znásilněny a někdy bohužel zavražděny. Víme ovšem, že je to pouhá špička ledovce. Je tady také celá velká oblast nucených sňatků, které zatím nejsme schopni dobře sledovat,“ říká pro Vatikánský rozhlas Cristian Nani, ředitel italské sekce Open Doors.

Kázání z Domu sv. Marty

17.1.2020

To podstatné na životě je vztah k Bohu, kázal papež František

Vatikán. Nemoci duše je třeba léčit a tím pravým lékem je tu prosba o odpuštění, řekl papež při ranní mši v Domě svaté Marty, během níž komentoval dnešní evangelium o uzdravení ochrnutého (Mk 2,1-12). Je správné léčit nemoci těla, ale zamýšlíme se též nad zdravím srdce?, tázal se František. Na to se zapomíná, ačkoli je tu lékař, který nás může uzdravit.

Markovo evangelium dnes předkládá příběh o uzdravení ochrnutého v Kafarnau, kde se kolem Ježíše shromáždil početný zástup. Několik mužů přináší ochrnutého a spouštějí lehátko otvorem ve střeše přímo před Ježíše. Ten však své okolí vyvede z míry tím, že prohlásí: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Teprve poté nemocnému přikáže, aby vstal, vzal lehátko a šel domů. Ježíš nám svými slovy dovoluje, abychom přešli k podstatnému, poznamenal papež

František. Jako Boží muž léčil, avšak nebyl léčitel, učil, ale byl víc než učitel, a když viděl onu scénu, šel k věci:

„Podívá se na ochrnutého a říká: Odpouštějí se ti hříchy. Fyzické uzdravení je dar, fyzické zdraví je dar, o který máme pečovat. Pán nás ovšem učí, že si máme chránit také zdraví srdce, duchovní zdraví.“

Na to zásadní se Ježíš zaměřuje rovněž při setkání s kající hříšnicí ve farizeově domě. Když mu skrápí nohy slzami, ujišťuje ji: „Jsou ti odpuštěny hříchy“. Druzí se pohoršují, když se takto Ježíš dotýká podstaty, protože zde spočívá jeho síla a proroctví. „Už nehřeš“, obrací se Ježíš k muži, který nikdy nestačí sestoupit do rybníka, aby byl uzdraven. Samaritánky, která klade řadu otázek – má tu úlohu teoložky, podotkl papež – se Ježíš dotazuje na manžela. Jde tedy k tomu podstatnému v našich životech – a tím podstatným je vztah k Bohu. Častokrát na to zapomínáme, jako bychom se obávali setkání s Pánem. Zaobíráme se svým tělesným zdravím, radíme se o lékářích a lécích, což je dobré, ale zamýšlíme se také nad zdravím srdce?

„Je zde jedno Ježíšovo slovo, která nám snad pomůže: Synu, odpouštějí se ti hříchy. Máme ve zvyku přemýšlet o odpuštění hříchů a chyb jako o léku? Ptáme se, zač Boha žádat o odpuštění? Ano, jistě, všichni jsme hříšníci – a takto se vše odbyde a Ježíšovo proroctví, onen záběr k podstatnému, ztrácí na síle. Ježíš dnes každému z nás říká: Chci ti odpustit hříchy.“

Možná někdo nedokáže najít hříchy, z kterých by se měl vyzpovídat, protože mu schází vědomí hříchu. Vědomí konkrétního hříchu, nemoci duše, kterou je třeba vyléčit, a to skrze odpuštění.

„Je to velmi jednoduché a Ježíš nás tomu učí tím, že jde k podstatě. Podstatné je zdraví, a to jako celek – zdraví těla i duše. Chraňme si tělesné, ale také duševní zdraví. A jděme za oním lékařem, který nás může uzdravit, odpustit nám hříchy. Proto Ježíš přišel a za to vydal život.“

Kázal papež František v Domě sv. Marty.